
FERIA SEXTA IN PARASCEVE AD LITURGIAM VERBI

Lectio 1 (Is 52:13–53:12)

Lectio libri Isaíæ prophétæ

Ecce prospere aget servus meus; exaltabitur et elevabitur et sublimis erit valde. Sicut obstupuérunt super eum multi, sic defórmis erat, quasi non esset hóminis spécies eius, filiórum hóminis aspéctus eius, sic dispérget gentes multas. Super ipsum continébunt reges os suum, quia, quæ non sunt narráta eis, vidérunt et, quæ non audierunt, contempláti sunt. «Quis crédidit audítui nostro, et bráchium Dómini cui revelátum est?

Et ascéndit sicut virgúltum coram eo et sicut radix de terra sitiénti. Non erat spécies ei neque decor, ut aspicerémus eum, et non erat aspéctus, ut desiderarémus eum. Despéctus erat et novíssimus virórum, vir dolórum et sciens infirmitátem, et quasi abscondebámus vultum coram eo; despéctus, unde nec reputabámus eum.

Vere languóres nostros ipse tulit et dolóres nostros ipse portávit; et nos putávimus eum quasi plagátum, et percússum a Deo et humiliátum. Ipse autem vulnerátus est propter iniquitátes nostras, attrítus est propter scélera nostra; disciplína pacis nostræ super eum, et livóre eius sanáti sumus.

Omnes nos quasi oves errávimus, unusquisque in viam suam declinávit; et pósuit Dóminus in eo iniquitátem ómnium nostrum». Afflíctus est et ipse subiécit se et non apérui os suum; sicut agnus, qui ad occisiónem dúcitur, et quasi ovis, quæ coram tondéntibus se obmútuít et non apérui os suum.

Angústia et iudício sublátus est. De generatióne eius quis curábit?

Quia abscíssus est de terra vivéntium; propter scelus pópuli mei percússus est ad mortem. Et posuérunť sepúlcrum eius cum ímpiis, cum divítibus túmulum eius, eo quod iniquitátem non fécerit, neque dolus fúerit in ore eius.

Et Dóminus vóluit contérere eum infirmitáte. Si posúerit in piáculum ánimam suam, vidébit semen longáevum, et volúntas Dómini in manu eius prosperábitur. Propter labórem ánimæ eius vidébit lucem, saturábitur in sciéntia sua. Iustificábit iustus servus meus multos et iniquitátes eórum ipse portábit.

Ideo dispértiam ei multos, et cum fórtibus dívidet spólia, pro eo quod trádedit in mortem ánimam suam et cum scelerátis reputátus est; et ipse peccátum multórum tulit et pro transgressóribus rogat.

℣. Verbum Dómini. ℟. Deo grátias.

Hľa, úspech bude mať môj služobník, pozdvihne, vyvýši, zvelebí sa veľmi. Ako sa nad ním zhrozili mnohí, – veď neľudsky je znetvorený jeho výzor a jeho obraz je nepodobný človeku – tak ho budú obdivovať mnohé národy, králi si pred ním zatvoria ústa. Veď uvidia, o čom sa im nevravelo, a poznajú, čo nesľachali! Kto by uveril, čo sme počuli, a komu sa zjavilo Pánovo rameno? ✱ Veď vzišiel pred ním sťa ratoliestka a ako koreň z vyschnutej zeme. Nemá podoby ani krásy, aby sme hľadeli na neho, a nemá výzoru, aby sme po ňom túžili. Opovrhnutý a posledný z ľudí, muž bolestí, ktorý poznal utrpenie, pred akým si zakrývajú tvár, opovrhnutý, a preto sme si ho nevážili. ✱ Vskutku on niesol naše choroby a našimi bôľmi sa on obtážil, no my sme ho pokladali za zbitého, strestaného Bohom a pokoreného. On však bol prebodnutý pre naše hriechy, strýznený pre naše neprávosti, na ňom je trest pre naše blaho a jeho ranami sme uzdravení. ✱ Všetci sme blúdili ako ovce, išli sme každý vlastnou cestou; a Pán na neho uvalil nepravosť nás všetkých. Obetoval sa, pretože sám chcel, a neotvoril ústa; ako baránka viedli ho na zabitie a ako ovcu, čo onemie pred svojím strihačom, (a neotvoril ústa). ✱ Z úzkosti a súdu ho vyrvali a kto pomyslí na jeho pokolenie? Veď bol vytatý z krajiny živých, pre hriech svojho ľudu dostal úder smrteľný. So zločincami mu dali hrob, jednako s boháčom bol v smrti, lebo nerobil násilie, ani podvod nemal v ústach. ✱ Pánovi sa však páčilo zdrievť ho utrpením... Ak dá svoj život na obeť za hriech, uvidí dlhoveké potomstvo a podarí sa skrze neho vôľa Pánova. Po útrapách sa jeho duša nahladá dosýta. Môj spravodlivý služobník svojou vedomosťou ospravedlní mnohých a on ponesie ich hriechy. ✱ Preto mu dám za údel mnohých a početných dostane za korisť, lebo vyliat svoju dušu na smrť a pripočítali ho k hriešnikom. On však niesol hriechy mnohých a prihovárал sa za zločincov.

Tractus

II

D

Omi- ne, * exáu-di o-ra-ti- ónem

me- am, et cla- mor me- us ad

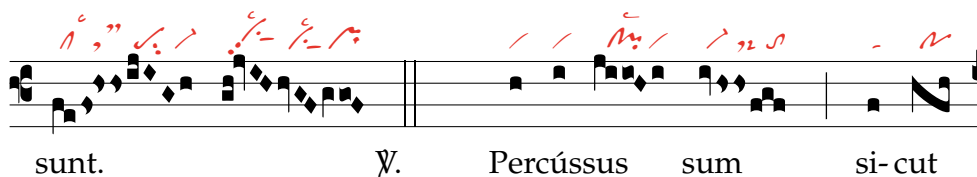
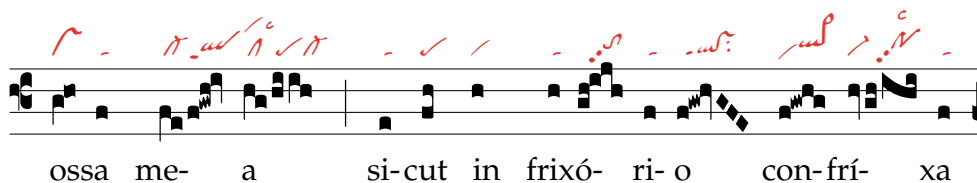
te vé- ni- at. V. Ne avér-

tas fá-ci- em tu- am a me: in quacúmque

di- e trí- bu- lor, inclí- na ad me aurem

tu- am. V. In quacúmque di- e invo-cá- ve-

ro te, ve-ló- ci-ter exáudi me.

exsúrgens Dómi- ne, mi-se- ré- be- ris Si- on:

qui- a ve-nit tem- pus mi- se-rén-di

e- jus.

Pane,

*vyslyš moju modlitbu a moje volanie nech dôjde ku tebe. Neskrývaj svoju tvár pred o mnou; v deň môjho súženia nakloň ku mne svoj sluch. * Kedykoľvek ťa budem vzývať, čím skôr ma vypočuj. * Lebo moje dni sa tratia ako dym a kosti mám rozpálené sť a pahreba. * Moje srdce je zdeptané ako tráva a vysychá, takže zabúdam jesť svoj chlieb. * Vstaň a zľutuj sa nad Sionom, lebo už je čas, aby si sa nad ním zľutoval.*

Lectio 1 (Hebr 4:14-16; 5:7-9)

Lectio Epistolæ ad Hebræos

Fratres: Habéntes pontíficem magnum, qui penetrávit cælos, Iesum Fílium Dei, teneámus confessiónem. Non enim habémus pontíficem, qui non possit cómpati infirmitátibus nostris, tentátum autem per ómnia secúndum similitúdinem absque peccáto; adeámus ergo cum fidúcia ad thronum grátiae, ut misericórdiam consequámur et grátiam inveniámus in auxílium oportúnum.

Christus enim in diébus carnis suæ, preces supplicationésque ad eum, qui possit salvum illum a morte fácere, cum clamóre váldo et

lácrimis ófferens et exaudítus pro sua reveréntia, et quidem cum es-
set Fílius, dídidit ex his, quæ passus est, obœdiéntiam; et, consummá-
tus, factus est ómnibus obœdiéntibus sibi auctor salútis ætérnæ.

℣. Verbum Dómini. ℞. Deo grátias.

_____ Ked'že
teda máme vznešeného veľ'kňaza, ktorý prenikol nebesia, Ježiša, Božieho Syna, držíme sa
svojho vyznania. Ved' nemáme veľ'kňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami; ved'
bol podobne skúšaný vo všetkom okrem hriechu. Pristupujme teda s dôverou k trónu milosti,
aby sme dosiahli milosrdenstvo a našli milosť a pomoc v pravom čase. * On v dňoch svojho
pozemského života so silným výkrikom a so slzami prednášal prosby a modlitby tomu, ktorý
ho mohol zachrániť od smrti; a bol vyslyšaný pre svoju bohabojnosť. A hoci bol Synom, z
toho, čo vytrpel, naučil sa poslušnosti; a keď dosiahol dokonalosť, stal sa pôvodcom večnej
spásy pre všetkých, ktorí ho poslúchajú. _____

Graduale

V

C

Hris-tus factus est pro no- bis o-bé- di- ens

us-que ad mor-tem, mor- tem au-tem cru- cis.

℣. Propter quod et De-us exaltávit illum,

et de- dit il-li no- men, quod est

— Kristus sa stal pre nás poslušným až na smrť, až na smrť na kríži. ✱ Preto ho Boh nad všetko povýšil a dal mu meno, ktoré je nad každé iné meno. —

Lectio 1 (Io 18:1–19:42)

Passio Dómini nostri Iesu Christi secúndum Ioánnem

In illo témpore: Egréssus est Iesus cum discípu-
lis suis trans torrén-tem Cedron, ubi erat hortus, in quem introívit ipse et discípu-
li eius...

Ježiš vyšiel so svojimi učeníkmi za potok Cedron. Tam bola záh-
rada. Vošiel do nej on i jeho učeníci. O tom mieste však vedel aj jeho zradca Judáš, lebo Ježiš
sa tam často schádzal so svojimi učeníkmi. Judáš vzal kohortu a sluhov od veľkňazov a fa-
rizejov a prišiel ta s lampášmi, fakľami a zbraňami. Ale Ježiš, keď že vedel všetko, čo malo
naňho prísť, popodišiel a opýtal sa ich: „Koho hľadáte?“ Odpovedali mu: „Ježiša Nazaret-
ského.“ Povedal im: „Ja som.“ Bol s nimi aj zradca Judáš. Ako im povedal: „Ja som,“ cívli
a popadali na zem. Znova sa ich teda opýtal: „Koho hľadáte?“ Oni povedali: „Ježiša Na-
zaretského.“ Ježiš odvetil: „Povedal som vám: Ja som. Keď teda mňa hľadáte, týchto ne-
chajte odísť!“ Tak sa malo splniť slovo, ktoré povedal: „Z tých, ktorých si mi dal, ne-
stratil som ani jedného.“ Šimon Peter mal meč. Vytasil ho, zasiahol ním veľkňazovho
sluhu a odtiaľ mu pravé ucho. Sluha sa volal Malchus. Ale Ježiš Petrovi povedal: „Scho-
vaj meč do pošvy! Azda nemám piť kalich, ktorý mi dal Otec?!” ✱ Kohorta, veliteľ a ži-
dovskí sluhovia Ježiša chytili, zviazali ho a priviedli najprv k Annášovi; bol totiž testom
Kajfáša, ktorý bol veľkňazom toho roka. A bol to Kajfáš, čo poradil Židom: „Je lepšie, ak zo-
mríe jeden človek za ľud.“ Za Ježišom šiel Šimon Peter a iný učeník. Ten učeník sa poznal s
veľkňazom a vošiel s Ježišom do veľkňazovho dvora, Peter však ostal vonku pri dverách. Po-
tom ten druhý učeník, čo sa poznal s veľkňazom, vyšiel, prehovoril s vrátničkou a vovie-
dol ta Petra. Tu vrátnička povedala Petrovi: „Nie si aj ty z učeníkov toho človeka?“ On vra-
vel: „Nie som.“ Stáli tam sluhovia a strážnici, ktorí si rozložili oheň, lebo bolo chladno, a zo-
hrievali sa. S nimi stál aj Peter a zohrieval sa. Veľkňaz sa vypytoval Ježiša na jeho učení-
kov a na jeho učenie. Ježiš mu odpovedal: „Ja som verejne hovoril svetu. Vždy som učil v sy-
nagóge a v chráme, kde sa schádzajú všetci Židia, a nič som nehovoril tajne. Prečo sa pýtaš
mňa? Opýtaj sa tých, ktorí počuli, čo som im hovoril! Oni vedia, čo som hovoril.“ Ako
to povedal, jeden zo sluhov, čo tam stál, udrel Ježiša po tvári a povedal: „Tak odpovedáš

veľkňazovi?“ Ježiš mu odvetil: „Ak som zle povedal, dokáž, čo bolo zlé, ale ak dobre, prečo ma biješ?!“ A tak ho Annáš zviazaného poslal k veľkňazovi Kajfášovi. Šimon Peter tam stál a zohrieval sa. I pýtali sa ho: „Nie si aj ty z jeho učeníkov?“ On zaprel: „Nie som.“ Jeden z veľkňazových sluhov, príbuzný toho, ktorému Peter odťal ucho, vravel: „A nevidel som ťa s ním v záhrade?!“ Peter znova zaprel – a vtom zaspieval kohút. ✱ Od Kajfáša viedli Ježiša do vládnej budovy. Bolo už ráno. Ale oni do vládnej budovy nevošli, aby sa nepoškvrnili a mohli jesť veľkonočného baránka. Preto vyšiel von za nimi Pilát a opýtal sa: „Akú žalobu podávate proti tomuto človeku?“ Odpovedali mu: „Keby tento nebol zločinec, neboli by sme ti ho vydali.“ Pilát im povedal: „Vezmite si ho vy a súd'te podľa svojho zákona!“ Židia mu odpovedali: „My nesmieme nikoho usmrtiť.“ Tak sa malo splniť Ježišovo slovo, ktorým naznačil, akou smrťou zomrie. Pilát opäť vošiel do vládnej budovy. Predvolal si Ježiša a spýtal sa ho: „Si židovský kráľ?“ Ježiš odpovedal: „Hovoríš to sám od seba, alebo ti to iní povedali o mne?“ Pilát odvetil: „Vari som ja Žid? Tvoj národ a veľkňazi mi ťa vydali. Čo si vykonal?“ Ježiš povedal: „Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta. Keby moje kráľovstvo bolo z tohto sveta, moji služobníci by sa bili, aby som nebol vydaný Židom. Lenže moje kráľovstvo nie je stadiaľto.“ Pilát mu povedal: „Tak predsa si kráľ?“ Ježiš odpovedal: „Sám hovoríš, že som kráľ. Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde. Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas.“ Pilát mu povedal: „Čo je pravda?“ Ako to povedal, znova vyšiel k Židom a vravel im: „Ja na ňom nenachádzam nijakú vinu. Je však u vás zvykom, že vám na Veľkú noc prepúšťam jedného väzňa. Chcete teda, aby som vám prepustil židovského kráľa?“ Oni znova kričali: „Toho nie, ale Barabáša!“ A Barabáš bol zbojník. ✱ Vtedy Pilát Ježiša vzal a dal ho zbičovať. Vojaci uplietli z trnia korunu, položili mu ju na hlavu a odeli ho do purpurového plášťa. Prichádzali k nemu a hovorili: „Buď pozdravený, židovský kráľ!“ A bili ho po tvári. Pilát znova vyšiel a povedal im: „Pozrite, privádzam vám ho von, aby ste vedeli, že na ňom nijakú vinu nenachádzam.“ Ježiš vyšiel von s trňovou korunou a v purpurovom plášti. Pilát im povedal: „Hľa, človek!“ Len čo ho zazreli veľkňazi a ich sluovia, kričali: „Ukrižuj! Ukrižuj ho!“ Pilát im povedal: „Vezmite si ho a ukrižujte. Ja na ňom nenachádzam vinu.“ Židia mu odpovedali: „My máme zákon a podľa zákona musí umrieť, lebo sa vydával za Božieho Syna.“ Keď to Pilát počul, ešte väčšmi sa naľakal. Znova vošiel do vládnej budovy a spýtal sa Ježiša: „Odkiaľ si?“ Ale Ježiš mu neodpovedal. Pilát sa ho spýtal: „So mnou sa nechceš rozprávať?! Nevieš, že mám moc prepustiť ťa a moc ukrižovať ťa?“ Ježiš odpovedal: „Nemal by si nado mnou nijakú moc, keby ti to nebolo dané zhora. Preto má väčší hriech ten, čo ma vydal tebe.“ ✱ Od tej chvíle sa Pilát usiloval prepustiť ho. Ale Židia kričali: „Ak ho prepustiš, nie si priateľom cisára. Každý, kto sa vydáva za kráľa, stavia sa proti cisárovi.“ Keď Pilát počul tieto slová, vyviedol Ježiša von a sadol si na súdnu stolicu na mieste zvanom Lithostrotus, po hebrejsky Gabbatha. Bol Prípravný deň pred Veľkou nocou, okolo poludnia. Tu povedal Židom: „Hľa, váš kráľ!“ Ale oni kričali: „Preč s ním! Preč s ním! Ukrižuj ho!“ Pilát im povedal: „Vášho kráľa mám ukrižovať?!“ Veľkňazi odpovedali: „Nemáme kráľa, iba cisára!“ Tak im ho teda vydal, aby ho ukrižovali. A oni prevzali Ježiša. ✱ Sám si niesol kríž a vyšiel na miesto, ktoré sa volá Lebka, po hebrejsky Golgota. Tam ho ukrižovali a s ním iných dvoch, z jednej i druhej strany, Ježiša v prostriedku. Pilát vyhotovil aj nápis a pripevnil ho na kríž. Bolo tam napísané: „Ježiš Na-

zaretský, židovský kráľ.“ Tento nápis čítalo mnoho Židov, lebo miesto, kde Ježiša ukrižovali, bolo blízko mesta; a bol napísaný po hebrejsky, latinsky a grécky. Židovskí veľkňazi povedali Pilátovi: „Nepíš: Židovský kráľ, ale: On povedal: »Som židovský kráľ.«“ Pilát odpovedal: „Čo som napísal, to som napísal.“ ✱ Keď vojaci Ježiša ukrižovali, vzali jeho šaty a rozdelili ich na štyri časti, pre každého vojaka jednu. Vzali aj spodný odev. Ale tento odev bol nezošitvaný, odhora v celku utkaný. Preto si medzi sebou povedali: „Netrhajme ho, ale losujme oň, či bude!“ Aby sa splnilo Písmo: „Rozdelili si moje šaty a o môj odev hodili lós.“ A vojaci to tak urobili. ✱ Pri Ježišovom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna. Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľ'a, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľ'a, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe. ✱ Potom Ježiš vo vedomí, že je už všetko dokonané, povedal, aby sa splnilo Písmo: „Žítznim.“ Bola tam nádoba plná octu. Nastokli teda na yzop špongiu naplnenú octom a podali mu ju k ústam. Keď Ježiš okúsil ocot, povedal: „Je dokonané.“ Naklonil hlavu a odovzdal ducha. ✱ Keďže bol Prípravný deň, Židia požiadali Piláta, aby ukrižovaným polámali nohy a sňali ich, aby nezostali telá na kríži cez sobotu, lebo v tú sobotu bol veľký sviatok. Prišli teda vojaci a polámali kosti prvému aj druhému, čo boli s ním ukrižovaní. No keď prišli k Ježišovi a videli, že je už mŕtvy, kosti mu nepolámali, ale jeden z vojakov mu kopijou prebodol bok a hneď vyšla krv a voda. A ten, ktorý to videl, vydal o tom svedectvo a jeho svedectvo je pravdivé. On vie, že hovorí pravdu, aby ste aj vy uverili. Toto sa stalo, aby sa splnilo Písmo: „Kosť mu nebude zlomená.“ A na inom mieste Písmo hovorí: „Uvidia, koho prebodli.“ ✱ Potom Jozef z Arimatey, ktorý bol Ježišovým učeníkom, ale tajným, lebo sa bál Židov, poprosil Piláta, aby mu dovolil sňať Ježišovo telo. A Pilát dovolil. Išiel teda a sňal jeho telo. Prišiel aj Nikodém, ten, čo bol kedysi u neho v noci. Priniesol asi sto libier zmesi myrhy s aloou. Vzali Ježišovo telo a zavinuli ho do plátna s voňavými olejmi, ako je u Židov zvykom pochovávať. V tých miestach, kde bol ukrižovaný, bola záhrada a v záhrade nový hrob, v ktorom ešte nik neležal. Tam teda uložili Ježiša, lebo bol židovský Prípravný deň a hrob bol blízko.

ADORATIO SANCTÆ CRUCIS

INVITATIO IN OSTENDENDA SANCTA CRUCE

VI

E c-ce li- gnum Cru- cis, in quo sa- lus-

mun-di pe-pén- dit.

Omnes: Ve- ní- te, a- do-ré- mus.

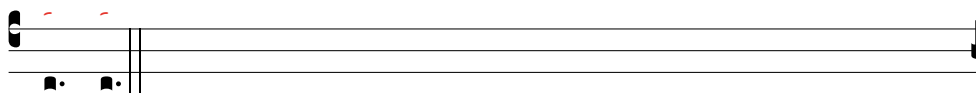
CANTUS IN ADORATIONE S. CRUCIS PERAGENDI

Ant.
IV

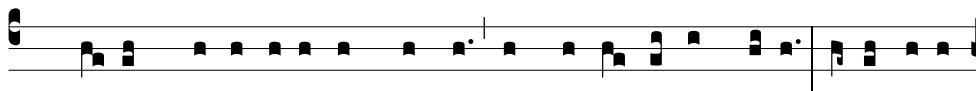
C Rucem tu-am * ado-rá-mus, Dómine: et sanctam

resurrecti-ónem tu-am laudá-mus et glo-ri-fi-cá-mus: ecce

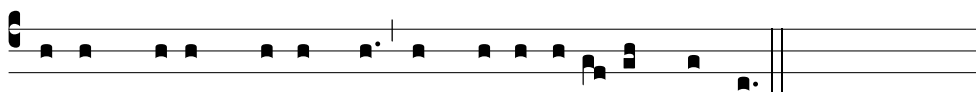
enim propter lignum ve- nit gáudi-um in u-ni-vérso

mundo.

Ps. De- us mi-se-re-á-tur nostri, et be-ne-dí-cat nobis: illúminet

vultum su-um super nos, et mi-se-re-á-tur nostri.

Et repetitur antiphona Crucem tuam.

IMPROPERIA

I

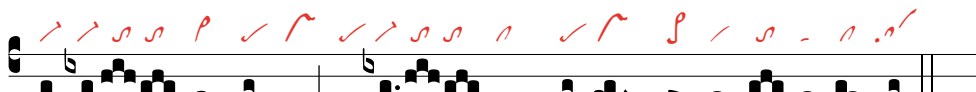

P

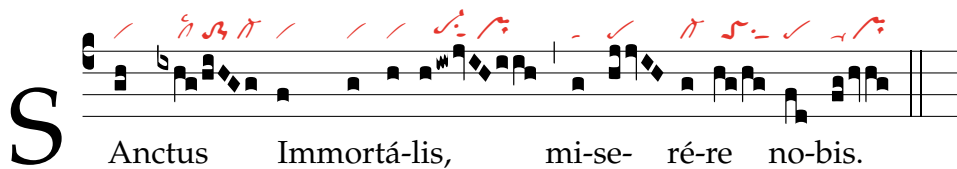
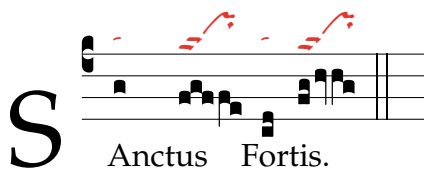
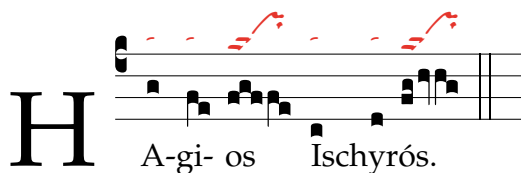
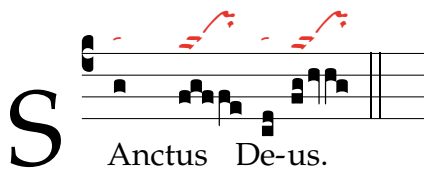
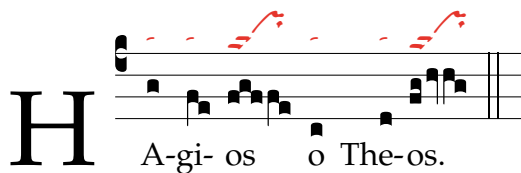
Opu-le mé-us, quid fé- ci tí-bi? Aut in quo

contristávi te? Respón-de mi-hi. *℣.* Qui- a e-dú- xi te de

terra Ægýpti: pa-rá- sti Crucem Salva-tó- ri tu-o.

Q Uid ultra dé-bu- i fá-ce-re ti-bi, et non fe-ci? E- go qui-
dem plan-tá-vi te vīne-am me-am spe-ci- o-síssimam: et tu fac-
ta es mi-hi nimis amá-ra: acé-to namque si-tim me-am po-tás-
ti: et lánce-a perfo-rásti la-tus Salva-tó- ri tu-o. Ha-gi- os...

II

E -go propter te flagellávi Ægýptum cum primogéni-tis
su- is: et tu me flagellátum tradidísti.

Chorus repetit:

P Opu-le mé-us, quid fé- ci tí-bi? Aut in quo

p ✓ - ✓ ✓.s - ✓. n r -
contristávi te? Respón-de mi-hi.

¶. Ego te edúxi de Ægýpto, demérso Phara-óne in mare
Rubrum: et tu me tradidísti princípibus sacerdótum. Popule meus.

¶. Ego ante te apéru-i ma-re: et tu aperu-ísti lánce-a latús
me-um. Popule meus.

¶. Ego ante te præ-ívi in columna nu-bis: et tu me duxísti ad
prætó-ri-um Pi-lá-ti. Popule meus.

¶. Ego te pavi manna per desér-tum: et tu me cecidísti álapis
et flagéllis. Popule meus.

¶. Ego te potávi aqua salutis de pe-tra: et tu me potásti felle
et acéto. Popule meus.

¶. Ego propter te Chananæ-órum reges percús-si: et tu
percussísti arúndine caput me-um. Popule meus.

¶. Ego dedi tibi sceptrum regá-le: et tu dedísti cápi-ti
me-o spíne-am corónam. Popule meus.

¶. Ego te exaltávi magna virtú-te: et tu me suspendísti in
pa-tíbulo crucis. Popule meus.

Hymn.

I

C

Rux fidé-lis, inter omnes Arbor una nó-bi-lis: Nulla

ta-lem silva pro-fert, Fronde, fló-re, gérmi-ne: * Dulce lignum,

dulces clavos, Dulce pondus sústi-net.

I

P

Ange, lingua, glo-ri-ó-si Praé-li-um certámi-nis, Et

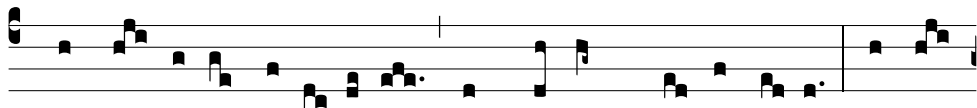
su-per Cru-cis trophaé-o Dic tri-úmphum nó-bi-lem:

Quá-li-ter Redémptor orbis Immo-lá-tus ví-ce-rit.

*Repetitur Crux fidelis usque ad * Dulce lignum.*

℣. 2. De pa-réntis pro-toplá-sti Fráude Fáctor cóndo-lens,

Quando pómi no-xi- á-lis In né-cem mórsu rú- it: Ipse

lignum tunc no-távit, Dámna lígni ut sólve-ret. *Dúlce

